

virkelig leilighedsviis dog er kommet frem med Forslag til høist vigtige Reforme i Forvaltningen. Hvorfor jeg lægger saa megen Vægt paa, at man ikke bør gjøre det, det vil jeg nu, da det dog engang er kommet paa Dm-tale, paa ingen Maade tilbageholde. Det er ingenlunde med Hensyn til Folkethinget, at jeg anseer dette for saa vigtigt. Med Hensyn til Thinget her, veed jeg meget godt, som jeg tidligere har sagt det, at man ikke vil være bundet ved en Beslutning, som man iaar har taget, naar man næste Aar finder tilstrækkelig Anledning til at fravige den. Det er altsaa ikke for Thingets egen Skyld, at jeg finder den indslaaede Vej saa forkastelig; men det er i Særdeleshed med Hensyn til Forholdet mellem de to Thing, at jeg troer at burde gjøre Thinget opmærksom paa, at, naar man troer, at det er en constitutionel Vej, som man er indslaaet paa, saa har man Uret; thi man har netop gjort det Modsatte. Det er et meget delicat Forhold, der bestaaer mellem de to Thing med Hensyn til Finantsloven, det er et Forhold, som kun heldbringende kan udvikle sig i Tidens Længde, naar begge Thing med hinanden tagtage en vis Delicatesse. Det er især derfor, at vi skulle vogte os for, under Finantslovens Behandling at indbringe og at indstille Administrationsreformer; thi hvad vi aldrig kan nægte, er, at det andet Thing paa en ganske anden Maade ialtfald maa gjøre sin Indflydelse gjældende ved hvad der er Administrationsreformer, end ved hvad der blot er rene Finantsager. Jeg ønsker ikke engang at gaae nærmere ind paa dette Forhold; men jeg vil meget bede Medlemmerne af Thinget, og især dem, der tilfulde erkjende det constitutionelle Monarchies Bøsentlighed, at betænke, hvor vigtigt det er at opretholde det rigtige Forhold mellem begge Thing, og om vi ikke derfor vel skulle vogte os for, ikke at gjøre det det andet Thing umuligt at behandle Finantsloven i sin Heelhed, saaledes som Folkethinget maatte ansee det meest uønsket, hvilket maaskee allerede er mindre let at opnaae hos os efter den Sammensætning, som Landstthinget efter Valgloven har i Forhold til Folkethinget.

Jeg skal forøvrigt, efter at have paapeget dette, ikke gaae videre ind derpaa; heller ikke

skal jeg besvare den ærede Ordfører, hvad han har indvendt mod den Anskuelse, som jeg deler med den ærede Marineminister med Hensyn til Realisationerne og Besparingerne, og hvorledes de skulle anvendes; men jeg skal blot tillade mig ganske aabent at spørge ham, om han dog ikke selv ved nærmere Ofsertanke maatte finde det at være en til Overdrivelse grændsende Argumentation, naar han siger, at man paa denne Maade vilde kunne inddrage Rigsdagens Bevillinger af 100,000 Rbd., thi man kunde f. Ex. have bestemt en saadan Sum til et Maskinværkstedes Anlæggelse, der da kunde anvendes paa en ganske anden Maade, og til Hensigter, som ikke ere opførte i Budgettet.

Hvad handles her om? Her handles om at hvad der indvindes ved Realisation af ældre Ting og Besparelser skal kunne anvendes til „Anskaffelse af Materiale til Holmen og Flaaden;“ kan man altsaa sige, at det vil kunne anvendes til Hensigter, som ikke ere opførte her i Budgettet, naar det udtrykkelig hedder: til Anskaffelse af Materiale (Flere Stemmer: Ja!). Lad os tage det af ham anførte Exempel med 100,000 Rbd. til et Maskinværkstedes Anlæg. Hvilken Marine-minister, eller hvilken Minister overhovedet, vil, naar han har faaet bevilget 100,000 Rbd. til et Maskinværkstedes Anlæggelse, undlade at anlægge dette Maskinværksted, og anvende Summen til et andet Niemed, sigende at han har besparet det Hele, naar dette Maskinværksted slet ikke var blevet anlagt. Det er dog virkelig ikke en Fremgangsmaade, som man kan tiltroe Marineministeren eller overhovedet en ansvarlig Minister, der kjenner sin Stilling og sit Forhold til Rigsdagen. Men hvorledes vil Sagen stille sig i Praxis? Den vil stille sig saaledes, at Ministeren vil see at kunne bespare paa dette Maskinværkstedes Anlæggelse 5, 6, 8 à 10,000 Rbd. ved at anvende dertil, hvad han har liggende af Beholdninger, som kunne bruges dertil. Vi maae dog virkelig ikke forsvare vore Forslag saaledes, at vi paa en Maade tvinge vore Modstandere ned paa Overdrivelsens eller Genfsidighedens Gebet. Den ærede Ordfører skulde mindst give dette Exempel. Men jeg kan ikke nægte, at Udskilligt af hvad den ærede Ordfører har ansart, ogsaa